

The author supports the scientific position on the systematization of sports law for more efficient application of the rules and a clear definition of the subject matter of legal regulation. The author concludes that it is difficult to classify medical and legal relations in sports law of Ukraine due to the variety of approaches to its essence.

Keywords: *sports law, subject of legal regulation, social relations, health, medical and legal relations, classification, norms.*

УДК 343.81

DOI: 10.31733/2078-3566-2024-2-13-18



Іван БОГАТИРЬОВ[©]

доктор юридичних наук, професор,
заслужений діяч науки і техніки України
(Державний університет «Житомирська
політехніка», м. Житомир, Україна)

ОРГАНІЗОВАНА КОРУПЦІЙНА ЗЛОЧИННІСТЬ ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Розглянуто проблему організованої корупційної злочинності. Зазначено, що організована корупційна злочинність, безумовно, пов'язана з причинами і умовами її виникнення. Доведено, що організована корупційна злочинність є загрозою національній безпеці країни. Виокремлено чотири кримінологічні загрози: політичну, ідеологічну, економічну та соціальну. Окреслено роль кримінологічної характеристики у запобіганні організованій корупційній злочинності. Констатовано, що до вторгнення російської федерації в Україну суспільство патологічно терпляче ставилося до організованої корупційної злочинності, при цьому матеріальна винагорода за послуги тому чи іншому чиновнику сприймалася зазвичай як цілком нормальне явище. Тому закономірно, що матеріальне становище посадових осіб із приходом до владних структур помітно покращується, проте це абсолютно не пов'язане з оплатою їхньої праці. Зазначено, що після нашої перемоги над ворогом організована корупційна злочинність має зайти далеко в куток або, навпаки, може виплеснути всіма своїми проявами. Виокремлено суб'єкти запобігання організованій корупційній злочинності в Україні.

Ключові слова: *корупційна злочинність, кримінологічна безпека, національна безпека, правоохоронні органи, дізнавач, кримінологічна характеристика, суб'єкти запобігання.*

Постановка проблеми. Варто наголосити, що про організовану корупційну злочинність в Україні вже десятиліттями говорять у державних і недержавних інституціях, засобах масової інформації, суспільстві загалом. Саме нова доба розвитку країни, вибори нового президента, монобільшість у парламенті створили підґрунтя для довіри населення країни та укорінення думки стосовно того, що наша національна безпека буде захищена від багатьох негативних явищ, в тому числі й від організованої корупційної злочинності.

Отже, розповсюдженість організованої корупційної злочинності, її кримінологічна характеристика (стан, тенденції, динаміка, географія, причини та умови, латентність) в українському суспільстві, безумовно, пов'язані з традиційними соціокультурними і ментальними ролями, що склалися у нашій цивілізації. А тому говорити, що в Україні організована корупційна злочинність зародилася за роки незалежності, буде неправильним, інша справа, і на це слід звернути увагу, які прояви вона мала в різні історичні періоди.

Варто наголосити, що організована корупційна злочинність безжалісно руйнує демократичні підвалини суспільства, перероджує державний апарат, порушує принцип рівності громадян і юридичних осіб перед законом, формує у населення правовий нігілізм, каталізує організовану злочинність, завдає шкоди інтеграційному процесу країни у світовий простір.

© І. Богатирьов, 2024

ORCID iD: <https://orcid.org/0000-0003-4001-7256>

vanbogatyrov@gmail.com

Аналіз публікацій, в яких започатковано вирішення цієї проблеми. Теоретичним підґрунтям представленого дослідження стали праці вітчизняних вчених, таких як: А. Богатирьов, І. Богатирьов, Л. Багрій-Шахматов, О. Бандурка, Р. Вереша, І. Грабець, О. Дудоров, М. Мельник, О. Бусол, В. Глушков, Т. Корнякова, О. Костенко, О. Литвинов, О. Соколенко, В. Лисенко, М. Хавронюк та ін.

Метою статті є визначення нових підходів щодо протидії та запобігання організованій корупційній злочинності в Україні з боку державних та недержавних інституцій.

Виклад основного матеріалу. Дослідження організованої корупційної злочинності свідчать, що, незважаючи на жорстокі покарання за корупцію, здійснення заходів із запобігання цьому явищу з боку правоохоронних органів, вона продовжує існувати, і особливо небезпечною організована корупційна злочинність стала в умовах режиму воєнного стану в Україні.

У кращому випадку населення країни чує про гучні затримання корупціонерів, які нажили свої статки незаконним шляхом, і в подальшому процес розслідування у межах кримінальних проваджень дізнавачем або слідчим Державного бюро розслідування у цих справах проходить роками.

Більше того, корупціонер продовжує працювати на своїй посаді і певною мірою впливає на хід розслідування. Мабуть, це пов'язане з тим, що державні заходи мінімізації корупційних відносин відстають від сучасних реалій, а інколи є лише задекларованими намірами. Ось чому 60 % опитаних людей вважають прояви корупційних відносин нормою сучасного суспільного життя в країні, 33,5 % сприймають корупційні дії як можливість вирішити власні проблеми, і тільки 6,5 % оцінюють корупційні відносини як злочин [1, с. 8].

Отже, системний аналіз кримінологічної характеристики показників організованої корупційної злочинності в Україні свідчить про загрозливі її тенденції. На жаль, суб'єкти запобігання такому виду злочинності, хоча і наділені законом відповідними повноваженнями щодо цього, іноді самі потрапляють у корупційні скандали, що, у свою чергу, поступово формує громадську думку про неспроможність держави протидіяти корупції і захистити демократичні засади побудови громадського суспільства.

Більше того, кримінальна статистика також не відображає справжніх обсягів організованої корупційної злочинності в країні через високий рівень її латентності, труднощі з виявленням і процесуальним закріпленням допустимих доказів при провадженні відповідних слідчих дій та доказуванні у судовому процесі дізнавачем або слідчим Державного бюро розслідування.

Серед найбільш корумпованих інституцій 57 % опитаних громадян України назвали: медичні заклади, правоохоронні та судові органи, сферу освіти, міністерства та відомства центральної виконавчої влади, голів місцевих громад, політиків та правоохоронців [2, с. 19]. Особливий резонанс викликає у людей поширеність організованої корупційної злочинності та інших зловживань серед працівників правоохоронних органів, що, у свою чергу, знижує ефективність проведення ними профілактичних заходів, посилює рівень недовіри населення до правоохоронних органів, їхньої спроможності захищати права громадян.

Отже, саме негативний вплив організованої корупційної злочинності на розвиток громадянського суспільства в Україні стає все більш відчутним і сьогодні створює реальну загрозу національній безпеці держави. Починаючи з порушення службового обов'язку, корупція тягне за собою порушення інших суспільних відносин, призводить до гальмування та викривлення соціально-економічних реформ, поглиблює соціальну нерівність серед громадян, збільшує соціальну напругу в суспільстві, порушує принципи законності та соціальної справедливості.

Організована корупційна злочинність вирізняється своєю багатогранністю та феноменальною спроможністю існувати в кожній країні світу, досліджується вона в межах різних наукових галузей: кримінології, політології, соціології, психології, юриспруденції, філософії тощо. А тому організовану корупційну злочинність слід розглядати значно ширше, ніж протиправну діяльність осіб, уповноважених на виконання функцій держави.

Складність запобігання організованій корупційній злочинності полягає в реальній можливості корумпованих структур та конкретних осіб, котрі мають владу і повноваження, перешкоджати намаганням проникнути у сферу їхньої кримінальної

діяльності, а також у неготовності правоохоронних органів та політичних сил суспільства до безкомпромісної боротьби з корупцією.

Отже, за визначенням авторського колективу монографічного дослідження «Корупційна злочинність: витоки, сучасний стан, стратегія протидії», протидія корупційним відносинам – це діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, громадян, націлена на виявлення запобіжних заходів та усунення причин корупції, боротьбу з корупцією та мінімізацію її наслідків [2, с. 7].

Очевидно, що прийняті Верховною Радою України антикорупційні нормативно-правові акти не здатні подолати корупцію в країні, а можливо, як пише М. Хавронюк, часто діяльність із запобігання корупції здійснюється не в повній відповідності закону, як через неправильне розуміння або завідоме спотворення змісту закону окремими суб'єктами його застосування, так і через вади самого закону [3, с. 3].

На жаль, за роки незалежності корупційні відносини в Україні значно поширилися і проникли у всі сфери життєдіяльності суспільства, змінила своє забарвлення і організована корупційна злочинність. Особливо вона виявила себе у політичній, економічній, медичній та правоохоронній сферах.

Для того щоб змінити терпиме ставлення суспільства до організованої корупційної злочинності, насамперед необхідно переконати громадськість у тому, що проблема корупції є життєво важливою для всього населення країни, а тому її подолання слід розпочати із себе. Подолаємо на рівні свідомості корупційні відносини саме в собі – зробимо перший крок до її подолання загалом. Лише за цієї умови зможемо мати певний успіх на шляху подолання організованої корупційної злочинності.

Варто підтримати позицію О. Бусол стосовно того, що іноді людина проголошує себе таким затятим «борцем» за справедливість, тому що за можливостями свого соціального статусу не може скористатися корупційними схемами, однак коли ця особа отримує перспективи збагатитися за допомогою корупційних дій, вона може поступитися власними принципами [4, с. 45].

Заслугує на підтримку і позиція вітчизняного вченого М. Романова про те, що без підготовки свідомості населення до неприйняття корупції, без формування антикорупційного менталітету, формування громадської думки, що не допускає корупційних проявів, є неможливим вести ефективну і результативну роботу з протидії і запобігання корупції. Цей напрям діяльності згадується як у антикорупційній стратегії, так і в профільному Законі України «Про запобігання корупції».

Фактично закон, як зауважує дослідник, передбачає діяльність у двох напрямках: 1) антикорупційна пропаганда, тобто формування за допомогою розповсюдження у ЗМІ та інших джерелах інформації про корупційні правопорушення і їхній вплив на суспільні відносини, формування за допомогою інформації усталеного загальногромадського сприйняття корупції як небажаного та неприпустимого явища; 2) антикорупційна освіта – це спеціальна професійна діяльність із надання достовірної інформації про феномен корупції, його прояви та причини, а також наслідки, котрі він тягне за собою, шляхи протидії та запобігання корупції і суб'єктів антикорупційної діяльності [5, с. 69].

Поділяючи думки дослідника, пропонуємо третій напрям – це обов'язкове декларування своїх статків для всіх громадян країни, а у випадку виявлення їх незаконного набуття надання права суду конфіскувати їх у державний бюджет, у якому слід передбачити в частині надходження коштів у державний бюджет і таке надходження.

Крім того, настав час переглянути суб'єктів протидії і запобігання корупції, провести аудит їхньої ефективної діяльності. Ввести до Кримінального кодексу України норму, що передбачала б покарання у виді штрафу і позбавлення суб'єктів протидії і запобігання корупції права займати державні посади за невиконання своїх повноважень.

Такого самого погляду на організовану злочинність у транзитивному суспільстві дотримується й вітчизняний вчений-кримінолог В. Дрьомін, який вважає, що особливістю українського суспільства є той факт, що воно в межах усього періоду незалежності постійно перебуває у транзитивному стані, що певною мірою відображається на процесах його криміналізації [6, с. 457].

Безумовно, реформування, модернізація, осучаснення структурних елементів державного управління не могли не вплинути на корупційну злочинність. До речі, корупційна злочинність в Україні, як вважають О. Костенко і О. Бусол, у період незалежності держави створює платформу для поступового перетворення її форм на

олігархічну модель.

Цьому процесу, як пишуть названі вчені, сприяли вибори в Україні у 1999 р. та всеукраїнський референдум із приводу реформації системи державного управління в 2000 р., що фактично ознаменували завершення процесу олігархізації України [7, с. 144].

Ось чому 75 % опитаних громадян вважають прояви корупційних відносин нормою сучасного суспільного життя в країні, 23,5 % сприймають корупційні дії як можливість вирішити власні проблеми, і тільки 0,5 % оцінюють корупційні відносини як кримінальне правопорушення [8, с. 3].

Таким чином, за визначенням вітчизняних вчених В. Шкелебей та Т. Супрун, корупція у сучасному світі являє собою таке соціальне явище, котре необхідно сприймати не просто як одне з неминучих негативних явищ, супутніх цивілізації, а як зло, що тягне за собою реальну загрозу безпеці держави. Корупція сьогодні стала глобальним викликом для всієї людської цивілізації. Для суспільства з перехідною економікою, якою є Україна, вона стала фактором деформування соціально-економічних і політичних реформ [9, с. 143].

З цього приводу слід підтримати позицію Ю. Левченко про те, що внутрішня стійкість корупційної системи зумовлена жорстокими внутрішніми зв'язками її елементів, створенням тісних особистих відносин і кругової поруки чиновників, які продають власні адміністративні можливості. Більш того, вчений наголошує, що в Україні корупція є структурованою і здійснює системний вплив на представників влади та управлінців, саме тому вона із суспільно неприйнятною поведінки поступово перетворюється на правило і виступає звичним способом вирішення життєвих проблем, стає нормою функціонування влади і образом життя значної частини суспільства [10, с. 59].

До речі, як зауважує вітчизняний дослідник А. Богатирьов, саме вчені-кримінологи серед заходів запобігання корупції в Україні вказали на створення в Україні самостійних органів. І вони були утворені: 1) Національне антикорупційне бюро України (далі – НАБУ) – державний правоохоронний орган, на який покладається здійснення досудового розслідування кримінальних корупційних правопорушень, передбачених ст. ст. 191, 206-2, 209-211, 354, 364, 366-1, 368, 368-5, 369, 369-2, 410, а також запобігання вчиненню нових злочинів; 2) Спеціалізована антикорупційна прокуратура – самостійний структурний підрозділ Генеральної прокуратури України, на який покладено здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності та досудового розслідування НАБУ; підтримання державного обвинувачення у відповідних провадженнях; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених законом і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями; 3) Національне агентство з питань запобігання корупції – центральний орган виконавчої влади, що формує та реалізує державну антикорупційну політику, має превентивну функцію, зокрема перевіряє декларації державних службовців. 4) Вищий антикорупційний суд, що розглядає кримінальні провадження виключно стосовно корупційних злочинів. Здавалося, створення таких потужних державних органів зламає хребет корупції, і корупційна експансія піде в минуле. На жаль, життя розпорядилося по-іншому [11, с. 120].

Проникнення організованої корупційної злочинності у бюджетну, податкову та митну сфери створює умови для отримання прибутків, частина яких, на жаль, витрачається окремими олігархами на фінансування проросійських партій, російської агентури та діяльності колаборантів в умовах окупації збройними силами російської федерації наших міст і сіл.

Отже, організована корупційна злочинність залишається стійкою перепоною для ефективної реалізації запроваджених у нашій державі реформ і загалом створює в умовах складної для України геополітичної ситуації загрозу національній та кримінологічній безпеці та подальшій цілісності території. Ось чому в разі невжиття відповідних заходів із боку держави поширення організованої корупційної злочинності може поглибити такі наслідки, як:

- остаточна втрата авторитету державними та владними структурами;
- затримка модернізації та розвитку національної економіки;
- порушення принципу конкуренції;
- дискредитація закону як універсального регулятора суспільних відносин;
- погіршення інвестиційної привабливості держави тощо [12, с. 148].

Висновки. Узагальнюючи викладене, зазначимо: 1) організована корупційна

злочинність в Україні є наслідком системних суперечностей політичного, морально-психологічного, економічного, організаційно-управлінського, правового та ідеологічного характеру; 2) організована корупційна злочинність – це вірус, що реально загрожує демократії, реалізації принципу верховенства права, національній та міжнародній безпеці та демократичному розвитку держави; 3) організована корупційна злочинність негативно впливає на всі сторони суспільного життя: економіку, політику, управління, соціальну і правову сфери, громадську свідомість, міжнародні відносини.

Список використаних джерел

1. Богатирьов І. Г. Корупційна злочинність як загроза національній безпеці України. *Актуальні проблеми кримінально-правової охорони громадської безпеки : матер. міжнар. кругл. столу* (м. Харків, 18 трав. 2018 р.). Харків : Юрайт, 2018. С. 127–130.
2. Корнякова Т. В., Соколенко О. Л., Алексеєнко І. Г. та ін. Корупційна злочинність: витоки, сучасний стан, стратегія протидії : монографія / за заг. ред. Т. К. Корнякової. Дніпро : ЛІРА, 2017. 276 с.
3. Настільна книга детектива, прокурора, судді: коментар антикорупційного законодавства / за ред. М. І. Хавронюка. Київ : «Дакор», 2016. 496 с.
4. Бусол О. Ю. Філософське обґрунтування запобігання корупції. *Кримінологічна теорія і практика: досвід, проблеми сьогодення та шляхи їх вирішення : матеріали міжвуз. наук.-практ. конф.* (Київ, 24 бер. 2017 р.) : у 2 ч. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2017. Ч. 1. С. 140-143.
5. Романов М. В. Основні засади запобігання корупції. Харків : ТОВ «Видавництво „Права людини“», 2017. 176 с.
6. Др'омін В. М. Злочинність у транзитивному суспільстві. *Актуальні проблеми держави і права*. 2012. Вип. 67. С. 457–464.
7. Костенко О. М., Бусол О. Ю. Концепція протидії корупційній злочинності в Україні потребує нових підходів: основні тези. *Публічне право*. 2016. № 2 (22). С. 143–151.
8. Богатирьов І. Г. Науковий погляд на корупцію в Україні через призму її корупційних відносин. *Світ без корупції: міф чи реальність? Матеріали дискусійної панелі Першого Харк. Міжнар. юрид. форуму «Право та проблеми сталого розвитку в глобалізованому світі»* (м. Харків, 3-6 жовт. 2017 р.). Харків : Право, 2017. С. 3–7.
9. Топчій В. В., Шкелебей В. А., Супрун Т. М. Публічно-правова протидія корупції : навч. посібник. Вінниця : ТОВ «Нілан-ЛТД», 2016. 208 с.
10. Левченко Ю. О. Системність як ідентифікуюча ознака корупції. *Світ без корупції: міф чи реальність? Матеріали дискусійної панелі Першого Харк. Міжнар. юрид. форуму «Право та проблеми сталого розвитку в глобалізованому світі»* (м. Харків, 3-6 жовт. 2017 р.). Харків : Право, 2017. С. 58–60.
11. Богатирьов А. І. Запобігання поширенню корупційної експансії в Україні. *Кримінологічна теорія і практика: досвід, проблеми сьогодення та шляхи їх вирішення : матеріали міжвуз. наук.-практ. круглого столу* (м. Київ, 28 трав. 2020 р.) : у 2 ч. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2020. Ч. 1. С. 119–122.
12. Богатирьов І. Г., Колб О. Г., Топчій В. В. та ін. Кримінологія : академ. підруч. / за заг. ред. І. Г. Богатирьова. Чернівці : Технодрук, 2020. 336 с.

Надійшла до редакції 11.04.2024

Прийнято до опублікування 19.04.2024

References

1. Bohatyrov, I. H. (2018) Koruptsiina zlochyinnist yak zahroza natsionalnii bezpetsi Ukrainy [Corruption crime as a threat to the national security of Ukraine]. *Aktualni problemy kryminalno-pravovoi okhorony hromadskoi bezpeky : mater. mizhnar. kruhl. stolu* (m. Kharkiv, 18 trav. 2018 r.). Kharkiv : Yurait, pp. 127–130. [in Ukr.].
2. Korniakova, T. V., Sokolenko, O. L., Alekseienko, I. H. ta in. (2017) Koruptsiina zlochyinnist: vytoky, suchasnyi stan, stratehiia protydii [Corruption crime: origins, current state, counteraction strategy] : monohrafiia / za zah. red. T. K. Korniakovoi. Dnipro : LIRA. 276 p. [in Ukr.].
3. Nastilna knyha detektyva, prokurora, suddi: komentar antykoruptsiinoho zakonodavstva [Desk book of a detective, prosecutor, judge: a commentary on anti-corruption legislation] / za red. M. I. Khavroniuka. Kyiv : «Dakor», 2016. 496 p. [in Ukr.].
4. Busol, O. Yu. (2017) Filosofske obgruntuvannia zapobihannia koruptsii [Philosophical justification of corruption prevention]. *Kryminolohichna teoriia i praktyka: dosvid, problemy sohodennia ta shliakhy yikh vyrishennia : materialy mizhvuz. nauk.-prakt. konf.* (Kyiv, 24 ber. 2017 r.) : u 2 ch. Kyiv : Nats. akad. vnutr. sprav. Part 1, pp. 140-143. [in Ukr.].
5. Romanov, M. V. (2017) Osnovni zasady zapobihannia koruptsii [Basic principles of prevention of corruption]. Kharkiv : TOV «Vydavnytstvo „Prava liudyny“». 176 p. [in Ukr.].
6. Dromin, V. M. (2012) Zlochyinnist u tranzytivnomu suspilstvi [Crime in a transitive society]. *Aktualni problemy derzhavy i prava*. Vyp. 67, pp. 457–464. [in Ukr.].

7. Kostenko, O. M., Busol, O. Yu. (2016) Kontsepsiia protydiv koruptsiinii zlochynnosti v Ukraini potrebuie novykh pidkhodiv: osnovni tezy [The concept of combating corruption crime in Ukraine needs new approaches: main theses]. *Publichne pravo*. № 2 (22), pp. 143–151. [in Ukr.].

8. Bohatyrov, I. H. (2017) Naukovi pohliad na koruptsiu v Ukraini cherez pryzmu yii koruptsiinykh vidnosyn [Scientific view of corruption in Ukraine through the prism of its corruption relations]. *Svit bez koruptsii: mif chy realnist? Materialy diskusiiinoi paneli Pershoho Khark. Mizhnar. yuryd. forumu «Pravo ta problemy staloho rozvytku v hlobalizovanomu sviti»* (m. Kharkiv, 3-6 zhovt. 2017 r.). Kharkiv : Pravo, pp. 3–7. [in Ukr.].

9. Topchii, V. V., Shkelebei, V. A., Suprun, T. M. (2016) Publichno-pravova protydiv koruptsii [Public-legal anti-corruption] : navch. posibnyk. Vinnytsia : TOV «Nilan-LTD». 208 p. [in Ukr.].

10. Levchenko, Yu. O. (2017) Systemnist yak identyfikuiucha oznaka koruptsii [Systematicity as an identifying feature of corruption]. *Svit bez koruptsii: mif chy realnist? Materialy diskusiiinoi paneli Pershoho Khark. Mizhnar. yuryd. forumu «Pravo ta problemy staloho rozvytku v hlobalizovanomu sviti»* (m. Kharkiv, 3-6 zhovt. 2017 r.). Kharkiv : Pravo, pp. 58–60. [in Ukr.].

11. Bohatyrov, A. I. (2020) Zapobihannia poshyrenniu koruptsiinoi ekspansii v Ukraini [Preventing the spread of corruption expansion in Ukraine]. *Kryminolohichna teoriia i praktyka: dosvid, problemy sohodennia ta shliakhy yikh vyrishennia : materialy mizhvuz. nauk.-prakt. kruhloho stolu* (m. Kyiv, 28 trav. 2020 r.) : u 2 ch. Kyiv : Nats. akad. vnutr. sprav. Ch. 1, pp. 119–122. [in Ukr.].

12. Bohatyrov, I. H., Kolb, O. H., Topchii, V. V. ta in. (2020) Kryminolohiia [Criminology] : akadem. pidruch. / za zah. red. I. H. Bohatyrova. Chernivtsi : Tekhnodruk. 336 p. [in Ukr.].

ABSTRACT

Ivan Bogatyrev. Organized corruption crime as a threat to the national security of Ukraine. The article raises the problem of organized corruption. It is noted that organized corruption crime is definitely related to the causes and conditions of its occurrence.

Unfortunately, during the years of independence, corruption relations in Ukraine have spread significantly and penetrated into all spheres of society's life, and organized corruption crime has also changed its color. She especially showed herself in the political, economic, medical and law enforcement spheres.

In order to change the society's tolerant attitude towards organized corruption crime, it is first necessary to convince the public that the problem of corruption is vital for the entire population of the country, and therefore its overcoming should begin with oneself. At the level of consciousness, let's overcome corrupt relations in ourselves - let's take the first step towards overcoming it in general. Only under this condition will we be able to have some success in overcoming organized corruption crime.

It has been proven that organized corruption crime is a threat to the country's national security. Four criminological threats are distinguished: political, ideological, economic and social. It is noted that the role of criminological characteristics in preventing organized corruption. It was established that before the invasion of the Russian Federation into Ukraine, the society was pathologically patient with organized corruption crime, while the financial reward for the services of this or that official was usually perceived as a completely normal phenomenon. Therefore, it is natural that the financial situation of officials improves noticeably when they join the power structures, but this is not at all related to the payment of their work. It is noted that after our victory over the enemy, organized corruption crime should go far into the corner, or on the contrary, burst out in all its manifestations. The specified entities of prevention of organized corruption crime in Ukraine have been determined.

Keywords: *corruption crime, criminological security, national security, law enforcement agencies, investigator, criminological characteristics, subjects of prevention.*